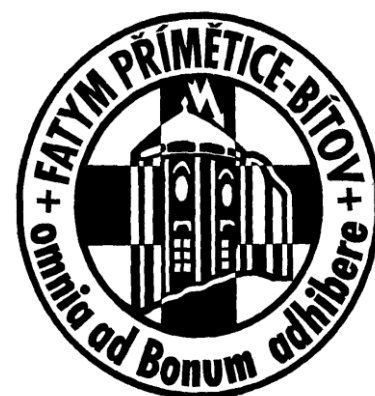

VÁNOČNÍ ZPRAVODAJ

PRO

FARNOSTI

DYJÁKOVICE HRÁDEK VALTROVICE

JAROSLAVICE SLUP STRACHOTICE

Milí přátelé, farníci, čtenáři našeho farního Zpravodaje!

Na obálce našeho letošního Vánočního farního zpravodaje je Svátá Rodina: Maria, Josef a Ježíš. Rodina je místem lásky a už v období před Vánocemi se při bohoslužbách modlíme za to, aby se o letošním adventu a Vánocích obnovily a upevnily naše rodiny v lásce. Rodina je pro život člověka moc důležitá: od narození až do smrti. Když rodina přestane fungovat, není to pro žádného člověka dobré. Rodina je taky místem výchovy dětí. Proto také najdete ve Zpravodaji zamyšlení našeho mediálně známého spolubratra P. Zbigniewa Czendlika o výchově. Dále najdete pozvání k předvánoční svátosti smíření, k vánočním bohoslužbám či k dalším akcím, které s Vánocemi tradičně souvisí. Přejeme vám příjemné a inspirativní chvíle při četbě Zpravodaje.

Za přípravný tým Zpravodaje P. Jindřich Čoupek

Nepoznali ho

V jednom rozhovoru s osobním strážcem zesnulé anglické královny dotyčný vzpomíná, jak jednou na procházce s královnou potkali americké turisty. Ti panovnici nepoznali a vyptávali se dvojice, jestli náhodou někde neviděla anglickou královnu. Prý se v těchto oblastech občas pohybuje. Na to královna pohotově řekla: „Tady Dick ji vídá pravidelně.“ Turisté z toho byli nadšení a hned se s ním chtěli vyfotit. A než stihl ochránce zareagovat, dali královně do ruky fotoaparát, aby jim s Dickem udělala fotografii.

Jsou před námi vánoce. Setkání s Králem nebe a země, celého světa. Ale protože přišel na zemi jako dítě, mnozí ho nepoznali. Nepoznali Krále Izraele, na kterého čekal vyvolený národ tisíce let. Nepoznáváme ho ani my, i když je nám blízko. Lidé hledají štěstí, pokoj, radost a nevědí, že ho mají na dosah ruky. Stačí otevřít své srdce Kristu. Jenže my jsme často jako ti turisté, kteří nepoznali královnu. Hledáme všude možné kolem sebe, místo bychom se zaměřili na své srdce. Podobáme se člověku, který má chuť na šřavnaté jablko. Někdo mu nabídne: „Vyber si, chceš jablko nebo klíček od zahrady, ve které jsou stovky jabloní?“ Krátkozraký člověk sáhne po jablku, prozíravý po klíči. Tím klíčem je Ježíš. A náš vztah s ním otevírá cestu k zahradě hojnosti, štěstí a věčného života.

O Vánocích lidé bývají často vnímavější a otevřenější. Zkusme letos otevřít své srdce příchodu Pána Ježíše. Neříkám, že se tím zbavíme všech těžkostí a starostí, které nás tíží. Ale s Kristem budeme mít mnohem větší sílu to vše nést. Zkusme ho pozvat do svého života třeba krátkou modlitbou: „Pane Ježíši, otevírám Ti své srdce a prosím přijď a učiň si v něm svůj příbytek.“ *o. Nik*

Nová doba v Církvi – realita – všichni jsme jedno tělo

Biskup Pavel ve svém pastýřském listu O povolání popisuje situaci v naší brněnské diecézi. Ta má momentálně v přípravě ke kněžství pět bohoslovců a tři se na tuto formaci připravují v Teologickém konviktu. „Kandidátů stálého jáhenství, které spolu

s jejich rodinami vnímám jako velkou naději pro diecézní pastorační je v přípravě jedenáct.“ Biskup Pavel prosí všechny, kdo o duchovní službě v církvi uvažují, aby neotáleli s rozhodnutím. Jak říká jeden aforismus: „Bůh často nemá jiné ruce než ty naše.“ Ve farnostech vybízí k pravidelné adoraci a modlitbě za povolání. S touto realitou se pak potýkáme v konkrétním životě.

Jeden kněz má tedy ve správě víc farností, které jsou na různých úrovních a jinak tomu tak nebude. Doba, kdy měla každá farnost svého kněze je pryč. Farníci z jedné farnosti často mají tendenci vidět farníky z farnosti jiné jako konkurenci a tento pohled životu víry nesvědčí. Je třeba se ve farnostech vnímat jako jedno společenství, které si má vzájemně pomáhat a podpírat a ne se vyčerpávat posuzováním a srovnáváním s jinými, které nikam nevede. Kdo chce jít za Kristem, musí k tomu vynaložit i nějaké úsilí či námahu spojenou třeba i s tím, že bohoslužba není v místě, kde bydlím, ale že musím vyrazit i jinam, kde s těmi dalšími mám tvořit jedno společenství. Někteří z nás jsou nám v tom příkladem, že pro toho, kdo má Boha rád a myslí to s Ním vážně není nic nemožného i přes různé obtíže a překážky. Láska k Bohu nás všechny spojuje a skrze křest máme tvořit jednu rodinu církev. Přál bych si, aby se nám to dařilo. *P. Pavel S.*

Co ještě musí přijít? aneb Obráťte se k Pánu!

Po té, co v roce 2001 narazily do budov obchodního centra v New Yorku letadla, a kdy se tak říkajíc zachvěly jistoty nejen Američanů, nastal zvláštní úkaz. V New Yorku se hned dvojnásobně zvýšil počet návštěvníků bohoslužeb a modlitebních setkání v kostelích a modlitebnách. Tento jev však trval jen zhruba asi půl roku, pak opět počet poklesl a to dokonce pod původní hodnotu. Odpadli nejen ti, kterým katastrofa napověděla, že je třeba se obrátit k Pánu Bohu, ale spolu s nimi i někteří další.

Není to nic nového, už staré úsloví říká: „teče mu do bot, tak běží ke křížku,“ když nebezpečí pomine, člověk zase na Pána Boha zapomene. Byli jsme zvyklí na svůj standard, dokonce blahobyť, ale pak přišel koronavirus a teď dokonce i válka na

Ukrajíně s hrozbou rozšíření válečného konfliktu i dál, se všemi následky, které dopadají i na nás. A tak jsem asi nebyl jediný, kdo čekal, že by se lidé mohli začít víc obracet k Pánu Bohu, ale nezdá sem mi, že by tomu tak zde bylo. Ano občas zachytím nějakou zprávu z Ukrajiny, že se lidé scházejí a modlí v kostelích více než dřív, ale u nás takovéto tendence nevnímám. Člověku se v této souvislosti vybavuje text poslední knihy Bible Janovy apokalypsy: „Dolehlo na ně soužení, a přece se neobrátili.“ (srov. Zj 16,9) Člověka napadá, co vše se ještě musí stát, aby lidem došlo, že v takovýchto situacích je jediným správným řešením obracet se k Pánu Bohu, tak jako obyvatele Ninive: po Jonášově kázání nastoupili cestu pokání a znovu si tím vyprosili Boží požehnání. Co vy na to? Není právě teď čas více se obracet k Pánu Bohu a prosit o jeho řešení?

P. Marek Dunda

Vánoční bohoslužby našich farnostech

	24.12.2022 Štědrý večer	25.12.2022 Boží Hod ván.	26.12.2022 Sv. Štěpána	31.12.2022 Silvestr	1.1.2023 Nový rok
Hrádek	---	11.00	---	8.00 ad. + 9.00	11.00
Dyjákovice	16.00	---	---	---	9.30
Valtrovice	---	---	---	---	---
Jaroslavice	21.00	---	---	---	---
Slup	---	---	9.30	---	---
Strachotice	---	9.30	---	---	---
<hr/>					
Přímětice	22.00	9.30	9.30	17.30+23.30 ador.	9.30
Kuchařovice	16.00	8.00	8.00	16.00 ador.	8.00
Mramotice	---	11.00	11.00	16.00 ador.	11.15
Citonice	20.30	11.00	11.00	---	11.00
Lukov	20.00	---	---	---	17.00
Milíčovice	---	---	---	---	---
Hor. Břečkov	---	---	17.00	---	---
Lesná	---	15.00	---	---	---
Prosiměřice	22.00	8.00	---	23.00 ador.	8.00
Bantice	---	---	9:30	---	---
Vítonice	---	---	8:00	---	---
Práče	16.00	9.30	---	17.30	9.30
Těšetice	24.00	---	---	---	11.00

Svátek Svaté Rodiny oslavíme v pátek 30.12. při mši sv. v Hrádku v 18.00 hod. Nejdražším darem, který dětem můžeme dát, je náš čas a naše věrnost v manželském vztahu. Jeden ze způsobů, jak věrnost upevňovat, je i obnova manželských slibů.

A vás, milí farníci, prosíme, abyste ostatní na tuto bohoslužbu pozvali.

***Pokojné prožití svátků vánočních, hojnost
Božího požehnání a ochranu Panny Marie
v roce 2023***

***přeji Vám i Vaším rodinám Vaši kněží
P. Marek D., P. Milan, P. Nik,
P. Jindřich, P. Pavel, P. Marek C. a jáhen František.***

Některé příležitosti ke svaté zpovědi:

Hrádek – Ne 18.12. 15.00-15.30
Dyjákovice – Ne 18.12. 15.40-16.30
Strachotice – Po 19.12. od 15.30-15.55
Slup – Po 19.12. od 16.00-16.25
Jaroslavice – Po 19.12. od 16.30-17.00,
pak mše sv.
Valtrovice – Čt 22.12. od 16.20 – 17.00,
pak mše sv.

Prosiměřice - Ne 18.12. ve 13.30 kaj.
bohosl. a od 14.00 zpověď
Vítonice - Po 19.12. od 17.00
Těšetice - Út 20.12. od 17.00
Práče - St 21.12. od 17.00 do 18.00
Bantice - Pá 22.12. od 17.00
Hor. Břečkov - So 10.12. od 16:40
Lukov - So 17.12. od 16.40
Citonice - Čt 22.12. od 17.00 do 18:00
Přímětice - Ne 18.12. od 17.30
Mramotice - St 22.12. od 17.00
Kuchařovice - Čt 22.12. od 17.00 do
18.00

Organizace Tříkrálové sbírky

- ✿ V sobotu 7.1. v 9.00 hod v kostele ve Strachotičích začne společným požehnáním koledníkům Tříkrálová sbírka pro Strachotice, Micmanice, Slup a Oleksovičky.
- ✿ V neděli 8.1. dopoledne proběhne sbírka v Jaroslavicích.
- ✿ V sobotu 14.1. v 9 .00 hod v kostele v Hrádku začne tříkrálová sbírka pro Hrádek, Dyjákovice, Valtrovice, Křídlovky a Velký Karlov.

Betlémské světlo

Betlémské světlo bude od pátku 23.12. v předsíni kostela ve Valtrovicích, v Křídlovkách v kapli, v Hrádeckém kostele v předsíni, v Dyjákovících v předsíni kostela, v Jaroslavicích v bočním vchodu kostela, ve Strachotičích v předsíni kostela a také v Jaroslavicích a Slupi v obchodech pana Jugy.

Asi před rokem se v Tasovicích konala talk show jednoho z našich mediálně činných spolubratřích v kněžské službě Zbigniewa Czendlika. Setkání mělo název *Postel, hospoda, kostel*. Stejně se jmenuje i kniha P. Zbigniewa, ze které přinášíme úvahu o výchově dětí.

„Udělat si dítě“

Ano, výchova je skutečně důležitá. I tady vidím dost problémů. Myslím, že všechno začíná už tím, jak lidé uvažují o počtu svých dětí. Nedávno jsem zaslechl útržek rozhovoru dvou žen a úplně mě zamrazilo. Jedna povídá té druhé: „Víš, Jana je teď strašně šťastná, protože Honza jí konečně udělal dítě.“ A ta druhá na to: „Ježíš, to je dobře! Vždyť si ho měli pořídit už dávno!“ Zůstal jsem jako opařený. Co je tohle za řeči?

Já vím, že je to běžné, ale je to normální? Copak děti si děláme? Dělat si můžeš problémy nebo nepořádek nebo

svačinu do práce. Děti přece plodíme a jsou nám darem od Boha. Potomky si nepořizujeme jako hypotéku nebo novu sedačku. A jaképak „udělej mi dítě“? Snad by mělo být jich obou? Tady bychom měli začít se změnou svého vnímání.

„Jedináček“

Možná si někdo řekne, že zrovna já nemám do toho co mluvit, ale mám pocit, že mnoho mladých lidí dnes po dětech vůbec netouží. Vnímají je jako nějaké břemeno. Velice zvažují, zda dítě vůbec zplodí, a pokud ano, tak maximálně jedno. Jako důvod takových postojů se často uvádí materiální nejistota. Jenže když se podíváš na nedávnou historii, pak takové argumenty neobstojí. Dříve všichni měli kopsu dětí, a čím chudší rodina, tím více potomků. Říkávalo se: „Jedno dítě za maminku, druhé za tatínka a třetí za vlast.“

Navíc jedináčci to mají v životě složitější. Hlavně pokud jde o mezilidské vztahy. Máš-li sourozence, naučíš se naprosto přirozenou cestou brát ohledy na druhé. Musíš se umět přizpůsobit zájmům kolektivu a nehledět jen sám na sebe, umět se rozdělit o spoustu věcí, ale také se naučit ty svoje chránit.

A to už vůbec nemluvím o tom, jaké břemeno má pak takové dítě v podobě péče o své předky. A že jich je: maminka, tatínek, možná ještě dvě babičky a dva dědečci. To má zodpovědnost za stáří šesti lidí. Není to neúnosné? Musí dospět v super zodpovědného a schopného jedince, aby něco takového zvládl. Myslím, že tohle nemůže normálně fungovat.

Já, já, já, jenom já ...

„Naše dítě – náš bůh“

Další chybou současnosti je, že si z vlastních potomků děláme bohy. Jako bychom je uctívali. Pozorují to v mnoha rodinách, kde mají malé děti. Jsou tam většinou pro všechny středem vesmíru a veškeré pozornosti. Všichni je bezmezně zbožňují, což jim rozhodně nesvědčí.

Logicky totiž získají dojem, že se svět točí jen kolem nich. Že jejich potřeby a zájmy jsou absolutní prioritou a všichni ostatní jsou méně důležití. A co z nich pod vlivem takové výchovy vyroste? Větší či menší sobci a egocentrici. Lidé bezohlední k druhým. Samozřejmě to naruší jejich vztahy v dospělosti. Copak bys chtěla manžela, který by byl takto vychováván? Nebo šéfa? Mohl by být takový člověk tvým nejlepším přítelem?

Přiznávám, že mi někdy ty přehnané citové výlevy dost vadí. Protože to dětem ve výsledku spíš škodí. V rodině bychom se měli zbožňovat všichni navzájem, každému by se mělo dostat stejné pozornosti, zájmu a lásky. Důležité je udržovat rovnováhu a pracovat na vyvážených rodinných vztazích.

„Základem je harmonický rodičovský pár“

Neříkám, že bychom měli své děti milovat méně. Jde mi jen o to, abychom z nich nedělali modly. Často pozoruji, že se rodiče příliš soustředí na výchovu dětí a péči o ně. Investují do nich veškerý čas, pozornost a naději. V neposlední řadě je nezdravě materiálně zahrnují. Sami se tak v očích svých potomků staví do role těch méně důležitých, což je chyba. Taková nerovnováha nemůže přinést nic dobrého. Kolikrát to celou rodinu velice brzy zdevastuje.

Viděl jsem to mnohokrát. Všechno začne tím, že se dva lidé zamilují, a když jde všechno dobře, tak se i vezmou. Pak přijde dítě a někdy i druhé a třetí, čímž se celá situace velice promění. Rodiče přesměrují všechnu pozornost na děti. Zejména maminky. Ztratí zájem nejen o svého partnera, ale i sami o sebe. A velice často k sobě načnou děti nezdravě připoutávat. Přitom tím klíčovým pro celý život je náš vztah s partnerem. Ten je třeba budovat a pečovat o něj. Děti vychováváme a ony si pak budou žít vlastní život. Ale jako partneři tu jeden pro druhého zůstáváme.

Chceme-li dobře vychovat své děti, vytvořme především kvalitní a láskyplný rodičovský pár. To totiž ke zdravému rozvoji našich potomků úplně postačí. Vyrostou-li v rodinné harmonii a lásce. Základem všeho je dobrý tatínek a maminka, kteří se milují, respektují se a jsou si navzájem oporou. Na tom stojí a padá správná výchova. Umíme-li svým dětem poskytnout toto, nemusíme pak složitě řešit to ostatní.

Není třeba donekonečna bědovat, jak to naše dítě dopadne, když nosí samé pětky nebo má takovou smůlu na kamarády. Nebo se zabývá tím, zda vyniká více ve zpěvu či v hokeji. A jestli si na něj náhodou nezasedl třídní učitel. Můžeme přečíst kamion knížek o správné výchově, ale pokud nefunguje vztah mezi rodiči, budou to mít naše

děti v životě o moc těžší. V mnoha ohledech je to poznamenaná a nebudou pro život dobře vybaveny.

A ještě jedna důležitá věc, která souvisí s dnešním přehnaným individualismem. Už miminka mají vlastní pokojíčky, kde spí ve vlastních postýlkách a spoustu času stráví v kočárcích. Nemají dostatek fyzického kontaktu se svými blízkými. Potom se nedivme, že se tak málo lidí vodí za ruce a muži chodí zpravidla několik kroků před svou ženou.

Naděje a svoboda ve výchově

Výchova je každopádně náročný úkol. On je to totiž ten pověstný začarovaný kruh. Rodiče by měli děti vychovávat, ale často toho nejsou schopni, protože sami vychováni nejsou. Takže si říkám, jestli bychom nejdřív neměli vychovávat sami sebe. Děti už to pak od nás všechno nějak pochyť. Mně se to samozřejmě dobře mluví, ale popravdě si nejsem vůbec jist, že bych byl dobrý rodič a uměl své děti správně vést.

Většina rodičů dnes moc tlačí na pilu a nenechává potomkům skoro žádný prostor. Je to podobné, jako když chytneš kanárka: musíš ho v dlaních držet opatrně. Když ho sevřeš moc pevně, mohla bys ho samou láskou umačkat. Často to vidím v kostele a týká se to i víry. Občas si mi některý farník posteskuje, že jeho dospívající dítě odpadá od církve a od Boha. Někteří lidé se tím velice trápí. Říkám jim, nezoufejte a nechte taky nějaký prostor pro Pána Boha.

Dejte mu možnost, aby na dítě sám působil. Nechte svým potomkům alespoň trochu té svobody. Není třeba je pořád do něčeho tlačit a nutit. Stále jim předkládat nějaké své vzory a ukazovat jim ty správné cesty. Ordinovat jim štěstí podle vlastních představ. Proč své dítě nutíme, aby za každou cenu chodilo do kostela, na fotbalový trénink, na piano, na hodinu francouzštiny a já nevím kam ještě?

V podstatě je znásilňujeme. I když se jedná „jen“ o duchovní a morální násilí, zanechá to na nich následky do konce života. Fyzické násilí spravedlivě zavrhneme a odsuzujeme, ale tohle je podobně ničující. Jak to, že si to neuvědomujeme a nikoho to nepohoršuje? Takový styl výchovy považujeme za normální, a je to bohužel většinový přístup. Navíc teď nemluvím jen o rodičích, ale i o prarodičích. Někdy mám dokonce pocit, že se babičky a dědečci snaží na vnoučatech napravit to, co pokazili u svých dětí. Takže ve finále kazí i ta vnoučata.

Smutné důsledky naší „výchovy“

Řekl bych, že pro své milované děti děláme, co jim na očích vidíme, a přitom se jim do těch očí ani nepodíváme. Snášíme jim modré z nebe, ale jen ten kousek, který se líbí nám. Zajímá nás vůbec, co vlastně chtějí? A co je výsledek takového přístupu? Dříve nebo později dojde náš potomek k závěru, že se nebude vůbec namáhat. Vždyť všechno, co k životu potřebuje, mu naservírujeme až pod nos. A proč se nějak angažovat, když jeho názor stejně nikoho nezajímá? Když se od něj žádá aktivita v podstatě neočekává?

Výsledkem je úplná pasivita a lenost. Rozčilujeme se, že naše dítě nic nezajímá, že ho nic nebaví a že nic nedělá. Že má

všechno na salámu a všechno je mu buřt. A taky bědujeme nad tím, že nemá vůbec žádnou vlastní zodpovědnost. Málokoho napadne, že je to jen výsledek našeho chybného přístupu k výchově.

Ukázkový příklad jsem zažil několikrát. To přijde maminka na faru domlouvát svatbu svému synovi! Být tím mužem, hanba by mě fackovala. A na místě jeho novomanželky si takový sňatek ještě dobře rozmyslím.

Ale jsou i smutnější situace. Nedávno za mnou přišla jedna maminka a bylo na ní vidět, jak je ztrhaná a zničená. Prosila mě o peníze pro svou zadluženou dceru. Když mi popisovala celou situaci, uvědomil jsem si, že jen sklízí, co zasela. Bylo mi jí líto, takže jsem jí to neřekl do očí. Nechtěl jsem ji dorazit. Prostě své milované holčičce tak dlouho jen dávala a dávala, až ji naučila jen brát a brát. A ta se jí nakonec odvděčila tím, že z ní udělala doslova žebráka.

Manuální práce

A ještě k tomu vnučování vlastní vůle. To, že naše děti nevědí, co chtějí, je výsledek naší výchovy. Nedávno jsem se dozvěděl, že většina školáků chce v dospělosti dělat práci na počítači. V dnešní době je to pochopitelné, jenže když se jich nakonec zeptáš, co konkrétně by si představovali, už nejsou schopni odpovědět.

Na druhou stranu přesně vědí, že nechtějí pracovat manuálně. Hlavně nebudou dělat zedníka. Protože ten pracuje venku a v zimě. Jedna moje známá pedagožka mi popisovala, jak učila kluka v šesté třídě držet lopatu. Musela mu to všechno vysvětlit a pak mu ukázat, jak tou lopatou písek nabrat a jak ho z té lopaty pěkně vysypat do kolečka.

Ted' musím říct, co jsem zažila včera ráno v parku. Jel kolem na kole Tomáš Sedláček a vezl malého kluka. Když mě míjeli, zaslechla jsem útržek jejich rozhovoru. Tomáš právě říkal: „...jó, zedník! Tak to je velice důležitá funkce!“ Byla jsem mu vděčná, že to tomu dítěti říká, a modlila se za víc tak moudrých dospělých.

To je krásné a velice důležité. Málo si uvědomujeme, jak velkým vzorem jsme pro své děti a že naše názory jsou pro jejich vývoj určující. Že nám důvěřují a každé naše slovo je pro ně svaté. Budou si vážit toho, čeho si vážíme my. Stejně jako budou pohrdat tím, čím pohrdáme.

Já si manuální práce vážím a myslím, že člověka šlechtí. Když nic jiného, tak alespoň naše tělo. A to dnešní děti taky potřebují. Chybí jim pohyb a čerstvý vzduch. A trocha toho deště a zimy jim taky jenom prospěje. Pořád své potomky chráníme, aby je náhodou někde neofouklo, ale spíš by potřebovali trochu ošlehat větrem a zbičovat pořádnou bouřkou. Protože takhle z nich vychováváme jen zhýčkané a neodolné domácí mazlíčky.

Na nic nezapomeň!

Když jsem jednoho listopadového večera vyjel na kole na mši, již po pár metrech jsem zjistil, že nemám rukavice. V tom jsem si uvědomil: vyjel jsi nepřipraven, něco ti schází. Protože to bylo v době, kdy se chýlil závěr církevního roku, v němž se čtou texty z knihy Zjevení apoštola Jana o posledním času člověka a Božím soudu, začalo se mi honit hlavou to, o čem dál píšu.

V životě víme, co bychom měli dělat a co zase ne. Co nám škodí a ubližuje a co nám prospívá a přece jednáme jak nerozumní. Usilujeme o věci pozemské a zapomínáme se připravit na život věčný. Neměli bychom opomíjet ani tuto

přípravu, abychom, až se setkáme na věčnosti s naším Pánem, mu měli co nabídnout. On nám na to dal celý život a není nic důležitějšího než toto, neboť život pozemský skončí, ale život věčný už podle názvu bude trvalý. Pokud si po předstoupení před Boha uvědomíme, že jsme na něco zapomněli, bude už pozdě a bude nás to hodně mrzet. Naše příprava by měla být proto pečlivá a měla by začít už nyní v adventu, kdy se připravujeme na slavnost Narození Krista. Když jsme byli malí, maminka nám říkala: „Nezapomeň si čepici, rukavice a pořádně se obleč, venku je zima“. Čím více jsme rostli, tím nám to říkala méně. Říkali jsme jí: „Já vím mami“. A později se ještě přidalo: „Neříkej mi, co mám dělat, já vím“.

Ten, kdo často cestuje (což asi nejvíc bývají studenti), tak ví, jak je důležité si doma nic nezapomenout. A ono je to podobné u každého, kdo odchází z domu. Nesmím si nic důležitého zapomenout, jinak nastanou potíže. Nacházíme se v období adventu, kdy se připravujeme na setkání s Ježíškem. Snažíme se každý na to nachystat, připravit, něco nakoupit, ale nezapomeňme, že to není vše. Máme-li prožít hezké vánoce, musíme začít každý u sebe a ne v obchodě, nebo u počítače. Svatý Augustin o tom mluví jasně: „Co ti prospěje, když Kristus kdysi přišel na svět, jestliže nepřišel do tvé duše.“ My jsme ti, kvůli kterým přišel na tuto zemi. Ale my jsme také ti, kteří mu mohou zavřít dveře nejenom svého obydlí ale i svého nitra. Tak jak se to stalo v Betlémě.

Naše přípravy na vánoce bývají materiálně velkolepé, nezapomeňme se na jeho příchod připravit i dobrotou a vlídností svého srdce. Dejme si pozor, abychom na to hlavní nezapomněli, neboť je to zároveň i příprava na naše setkání s ním v nebi. *P. Marek C.*

Drobné zprávy

- ✿ V úterý 27.12. bude žehnání vína v Jaroslavicích
- ✿ Ve středu 28.12. v 18 hod **požehnáme víno** také v kapli ve Vítonicích.
- ✿ Ve středu 28.12. zve Dyjákoviccká schola na vánoční koncert v 17.00 v kostele sv. Archanděla Michaela v Dyjákovicích, deky s sebou.
- ✿ V sobotu 7.1. v 18:30 v Práčích v podání sboru našich brněnských přátel **zazní Rybova mše vánoční.**

Farnost Přímětice vás srdečně zve na **18. Farní ples:**
 v pátek 20. ledna 2023 od 19:30 v sále Víceúčelového zařízení
 v Kuchařovicích. Hraje skupina Víkend Hostěradice.
 Rezervace lístků v průběhu prosince a ledna na tel. 724 994 191.

FATYM Vranov vás srdečně zve na **22. FATYMSký ples:**
 v pátek 10. února 2023 od 19.30 v kulturním domě na Šumné.
 Hraje skupina Víkend. Vstupné je 100,- Kč.
 Rezervovat si vstupenky je možno na telefonu 776 174 831.

Následující tabulka je již takovým malým uvedením do poslední stránky s vtipy. V tabulce jsou „Výroky slavných“ ... zkuste přiřadit správný výrok ke jménu ...

Výroky slavných ☺	
My v tom prsty nemáme	<i>Kyklop</i>
Kdo dřív přijde, ten dřív mele	<i>Yoko Ono</i>
Jedno oko nezůstalo suché	<i>Baba Jaga</i>
Hlavně nešlápnout vedle	<i>Don Quijote</i>
Nenechat se doběhnout	<i>Kasparov</i>
Zase na tahu	<i>Beethoven</i>
Je pořádně nafoukaná	<i>Neil Armstrong</i>
Nedělej mrtvého brouka	<i>Růženka</i>
Melu pátou pře devátou	<i>Hrabě Zepelin</i>
Žiju si na vysoké noze	<i>Jezinky</i>
Jdi k šípku	<i>Zátopek</i>

Obžalovaný byl předvolán k soudu o Vánocích. Soudce se ptá předvedeného muže: „Za co jste tady?“
„Za předčasné vánoční nákupy.“
„To přece není žádný přestupek. Jak brzy jste nakupoval?“
„Dvě hodiny před začátkem otvírací doby.“

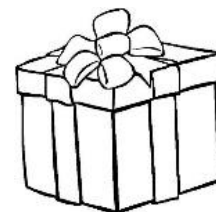
Chlápek vybírá dárek k Vánocům: „Máte něco levného, užitečného a hezkého?“

„Třeba tady kapesníčky,“ ukazuje ochotně prodavačka, „pro koho to máte?“

„Pro manželku.“

„Tak to bude určitě překvapená.“

„To jo,“ souhlasí ženáč, „ona myslí, že dostane pod stromeček kožich!“

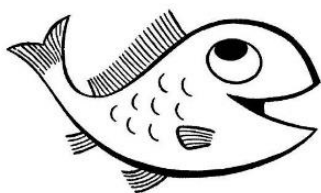
„Pane šéf, můžete mi dát zítra volno?“ ptá se v práci pan Urbánek. „Manželka chce, abych jí pomohl s vánočním úklidem.“

„Z takového důvodu vám přece nebudu dávat volno!“ rezolutně to odmítne ředitel.

„Děkuji,“ oddechne si zaměstnanec. „Věděl jsem, že je na vás spolehnutí.“

Vlčák se dívá na vánočně vyzdobenou jedličku v obýváku a zasněně si povzdechne: „Můj pán je jednoduše nejlepší. Který pes může říct, že má doma záchod, a ještě s elektrickým osvětlením?“

Muž se ptá své manželky: „Co by si přála k Vánocům?“ Ta mu odvětlí: „Nevím“. Uběhne pár dní a oba sedí pod štědrovečerním stromkem a rozbalují dárečky. Žena se pustí do vybalování, když tu na ní z lesklého papíru vypadne špinavý, rezavý, kus plechu. „Co je to?“ nechápe manželka. „Nevím.“ muž na to.

Chlubí se Frantík: „Na Vánoce se těším také proto, že máme ve vaně kapra a já se týden nemusím mýt.“

Maminka se ptá dcery: "Co jsi vybrala na Vánoce Pepovi?"
Dcera odpoví: "Konto."

Toto 105. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkoste, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519 a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Přímětících a Citonicích, kaplan P. Marek Coufal (mobil 722 752 154. - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com. P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Hrádku, Dyjákovicích, Valtrovicích, Jaroslavicích, Slupi a Strachoticích. Vyšlo v listopadu 2022. Náklad 9030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již stošesté je plánováno jako velikonoční a vyjde, dá-li Bůh, v dubnu 2023. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com. Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televiziv www.TV-MIS.cz)** Neprodejně